

Una dona sàvia, generosa i de bona conversa

Francesca Casas Puig, la Paquita de can Pericay, de Sils, va morir el dissabte 2 de març

Francesca Casas Puig, la mare, la Paquita de can Pericay, ha abaixat el teló aquest dissabte 2 de març als 92 anys després d'una llarga funció viscuda a base de tendresa, generositat, intel·ligència i una extraordinària capacitat de comprensió. Nascuda el 20 de juliol del 1926 a cal Senyor Narcís de Vidreres, filla gran dels masovers Miquel Casas i Dolors Puig, va passar la seva infància a can Gimferrer Nou i a can Duran de Caldes de Malavella fins que al 1953 es va casar amb Francesc Vinyoles Pericay i va anar a viure a can Pericay de Sils, al veïnat de la Granota, on naixeria la seva única filla, Carme

De ben jove li va tocar fer de segona mare perquè el seu pare va morir a la guerra deixant quatre fills: Francesca, Paquito, Àngela i Maria. La seva mare es tornaria a casar amb en Jaume Sala i d'aquest matrimoni en naixeria Carme, Josep i Joan. Set germans molt units que han trobat en la gran de la colla un ferm puntal.

Va rebre una educació oberta en l'escola republicana que li va despertar curiositat per aprendre i un notable esperit crític, la qual cosa la va salvar de la misèria moral del franquisme: ella tenia les pròpies conviccions i un natural escèptic propi de les persones prudents i sàvies. De casada, va treballar dur, de sol a ombra com es feia en les cases de pagès, i en escasses ocasions d'esbarjo em duia en bicicleta a teatre a Vidreres i a la biblioteca perquè em volia donar un futur millor a través dels estudis i va fer tots els sacrificis per aconseguir-ho. Dones com la mare han tirat endavant la vida, que era sobretot la vida de la seva família però també la vida d'un país endarrerit, sense portes ni finestres i que elles mantenien amb força i dignitat. A mitjan anys 80, després de la seva jubilació, va tenir ocasió de conèixer món, de "mirar aquesta terra" a fons i trepitjar-la amb el pare i els oncles Jaume Vinyoles Pericay i Maria Roca Ramionet; dels viatges en tornava entusiasmada i rejuvenida.

Molt acollidora, amiga de les meves amigues, gran conversadora, dona de paraula i de bones paraules. Ha estimat el marit; la meva parella, en Pau, que li ha fet costat en la malaltia; les seves netes, Binta i Maria, de les quals se sentia molt orgullosa, els seus germans i germanes, nebots i nebodes, cunyats i cunyades. Se n'ha anat en pau i ens deixa més tendresa que tristesa perquè n'hem pogut gaudir molt de temps i és evident que ens ha continuat cuidant mentre la cuidàvem. Ha tingut la sort de conèixer tres besnets, l'Índia i l'Eddine (fills de l'Aya i en Ramsés) i l'Aisha, (filla de la Coumba i en Julián). Per a ella la família era gran, molt gran perquè sabia mirar endins de les persones. També ho sap fer l'Isaac (podem dir que un altre nét) que es va acomiadar d'ella amb tanta naturalitat. Amb tots aquests tresors te'n vas però ja saps que no ens deixes. Gràcies, Paquita.

(*) Signen també aquest escrit Pau Lanao Reverter, Binta Jadama Dibba i Maria Jadama Minteh.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 04-03-2019, Pàgina 43

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/article/29-necrologiques/1563707-una-dona-savia-generosa-i-de-bona-conversa.html>